

gazeta teatralna

TEATR ŻEROMSKIEGO W KIELCACH

Miarka za miarkę

Measure for Measure

William Szekspir

reżyseria Dan Jemmett

DAN JEMMETT

Reżyser teatralny i scenarzysta, reżyseruje również operę i film. Pracował w wielu teatrach na całym świecie, m.in. w Bouffes du Nord w Paryżu, Centro Dramatico Nacional w Madrycie, Teatrze Polskim w Warszawie. Był pierwszym brytyjskim reżyserem, który wyreżyserował sztukę Moliera w Comédie Française w Paryżu („Pocieszne wykwintnisie”). Przygotował tam także „Tragedię Hamleta” Williama Szekspira i „Wielką magię” Eduardo De Filippo. Wystawiał opery w Opera Comique w Paryżu i Teatro Comunale w Bolonii, a ostatnio wyreżyserował „Matkę Courage” Bertolda Brechta dla Comedia Nacional w Montevideo w Urugwaju oraz „Wiele hałasu o nic” Szekspira w Teatrze Am Stram Gram w Genewie. „Miarka za miarkę” to druga po „Och, te duchy!” Eduardo De Filippo współpraca Jemmetta z Teatrem im. S. Żeromskiego w Kielcach.

DICK BIRD

Mieszka i pracuje w Londynie. Projektuje scenografie, głównie dla teatru. Jego najważniejsze realizacje to m.in.: „Hamlet” i „Wielka magia” w Comédie Française w Paryżu, „Wieczór trzech królów”, „Burza”, „Szkoda, że jest nierządnicą” w Teatrze Polskim w Warszawie, „Och, te duchy!” w Teatrze im. S. Żeromskiego w Kielcach, „Ah, Wilderness!”, „The Enchanted Pig” i „Monkey” w The Young Vic w Londynie, „Wujaszek Wania” w West Yorkshire Playhouse w Leeds, „Komedia omyłek” w Theatre Vidy w Lozannie, „Lear” w The Crucible w Sheffield, „Światło” w Complicite w Londynie, „The Walls”, „Owen Meany” i „The Night Season” w The National Theatre w Londynie, „Harvest” w Royal Court Theatre w Londynie, „Otello” i „Jak wam się podoba” w The Globe w Londynie. Projektował także scenografie operowe, m.in. do takich realizacji jak: „Otello” w Wiener Staatsoper w Wiedniu, „Street Scene” w Teatro Real w Madrycie, „Anna Bolena” i „Les Pêcheurs de perles” w The Metropolitan Opera New York/English National Opera w Londynie, „La donna del lago” i „The Firework Maker’s Daughter” w Royal Opera House w Londynie, „Beatrycze i Benedykt” oraz „Wolny strzelec” w L’Opera Comique w Paryżu, „The Mikado” w Scottish Opera w Glasgow, „Anna Bolena” w Badisches Staatsoper w Karlsruhe, „Nabucco” w Opéra National de Montpellier / Opéra National de Lorraine, „Poil de carotte” w Opéra National de Montpellier, „Così fan tutte” w The Bucharest National Opera/Garsington Opera, „House of The Dead” w Opera North w Leeds, „Un Segreto D’importanza”

w Teatro Comunale di Bologna, „Snegurochka” w Wexford Festival Opera, „The Gambler” i „Il Trittico” w Opera Zuid w Maastricht, „Das Portrait” na Bregenz Festival. Scenografie jego autorstwa można podziwiać w baletach: Sir Petera Wrighta „Dziadek do orzechów” oraz Sir Davida Bintleya „Aladdin” w Birmingham Royal Ballet w The Royal Albert Hall, „The Firebird” w National Ballet of Japan w Tokyo, „Dragon Quest”, „Dziadek do orzechów” i „Jezioro łabędzie” w Star Dancers Ballet w Tokyo, „Summertide” w Sarasota Ballet na Florydzie, „La Bayadere” w K-Ballet w Tokyo i „The Canterville Ghost” w English National Ballet w Londynie. Ponadto dla Kate Bush projektował scenografię do trasy koncertowej „Before the Dawn”, a dla chińskiej śpiewaczki Sa Dingding do widowiska „Wo De Xiao Huo Bun” w Xian.

VALÉRIE CROUZET

Francuska aktorka i kostiumografka. Pracę rozpoczynała u Ryszarda Cieślaka, słynnego aktora, ucznia i asystenta Jerzego Gro-towskiego. Następnie wstąpiła do teatru szkoły Passage, gdzie uczyła się m.in. u Nielsa Arestrupa, Anne Alvaro i Bruce’a Meyersa.

Od 2000 roku współpracuje artystycznie z Danem Jemmettem.

Przy spektaklu „Miarka za miarkę” Williama Szekspira przygotowała kostiumy tworzące tożsamości postaci, a także wpływające na estetykę całości.

Jej obecne podejście do koncepcji projektowania strojów wzięło swój początek ze współpracy z Ariane Mnouchkine, współzałożycielką paryskiego Théâtre du Soleil i praktykowania zaangażowania aktora w kreowanie postaci między innymi poprzez kostium.

DAMIAN PAWELLA

Autor reżyserii światła do ponad 80 spektakli. Współpracował z wieloma teatrami, m.in.: z warszawskimi – Teatrem Narodowym, Teatrem Dramatycznym, Teatrem Studio i Teatrem Powszechnym, Narodowym Starym Teatrem im. H. Modrzejewskiej w Krakowie, Teatrem im. J. Słowackiego w Krakowie, Teatrem im. S. Żeromskiego w Kielcach, Teatrem Wybrzeże w Gdańsku, Teatrem im. J. Osterwy w Lublinie, Teatrem Polskim w Poznaniu, Teatrem Polskim im. H. Konieczki w Bydgoszczy, Wrocławskim Teatrem Lalek. Jest stałym współpracownikiem Kuby Kowalskiego, Michała Kotańskiego i Jakuba Krofty.

Miarka za miarkę

(Measure for Measure)

William Szekspir

przekład | Piotr Kamiński

redaktorka naukowa przekładu |
Anna Cetera-Włodarczyk

reżyseria | Dan Jemmett

scenografia | Dick Bird

kostiumy | Valérie Crouzet

reżyseria światła | Damian Pawella

tłumaczenie podczas prób | Krzysztof Rogoza

obsada |

KSIĄŻĘ WINCENCJO | Jacek Mąka

ANGELO, jego namiestnik | Dawid Żłobiński

ESKALUS, sędziwy wielmoża | Edward Janaszek

KLAUDIO, młody szlachcic | Mateusz Bernacik

LUCJO, zboreźnik | Łukasz Pruchniewicz

Podobny mu SZLACHCIC | Zuzanna Wierzińska

NADZORCA WIĘZIENIA | Janusz Głogowski

BRAT TOMASZ, zakonnik | Edward Janaszek

ŁOKIEĆ, strażnik miejski | Zuzanna Wierzińska

PIANA, przygłup | Mateusz Bernacik

POMPEJ, rajfur na usługach Pani Przewalskiej |
Beata Pszeniczna

SKÓRWIESZADŁO, kat | Joanna Kasperek

BERNARDYN, skazaniec | Edward Janaszek

IZABELA, siostra Klaudia | Wiktoria Grabowska

MARIANNA, narzeczona Angela |
Beata Pszeniczna

JULIA, ukochana Klaudia | Zuzanna Wierzińska

FRANCISZKA, zakonnica | Joanna Kasperek

PANI PRZEWALSKA, rajfura | Joanna Kasperek

inspicjentka-suflerka | Klaudia Sobura

W ZEPSUTYM KREĘGU

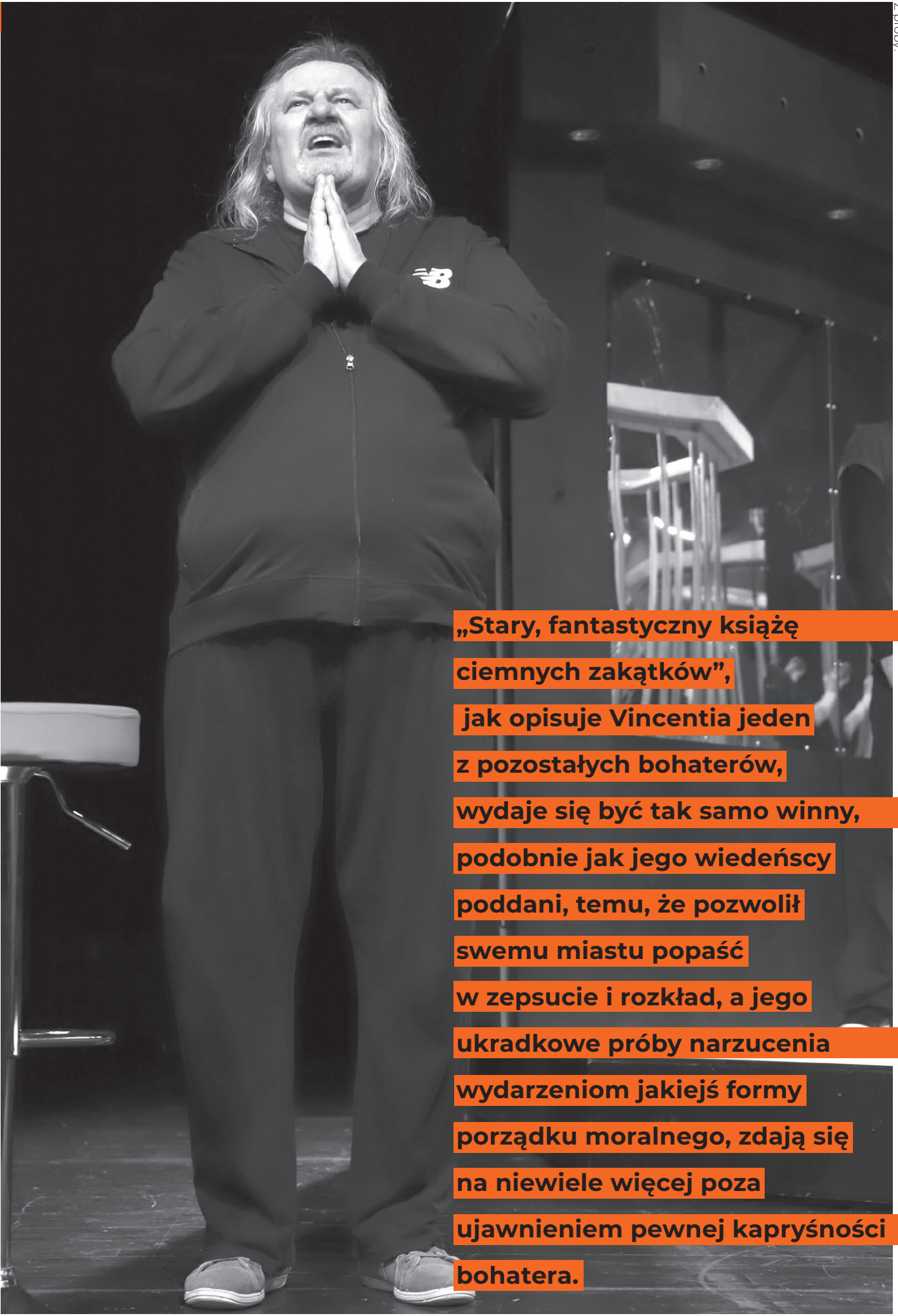
„Miarka za miarkę” to bez wątpienia jedna z najbardziej kłopotliwych sztuk Szekspira.

„Stary, fantastyczny książę ciemnych zakątków”, jak opisuje Vincentia jeden z pozostałych bohaterów, wydaje się być tak samo winny, podobnie jak jego wiedeńscy poddani, temu, że pozwolił swemu miastu popaść w zepsucie i rozkład, a jego ukradkowe próby narzucenia wydarzeniom jakiejś formy porządku moralnego, zdają się na niewiele więcej poza ujawnieniem pewnej kapryśności bohatera. Jednocześnie Vincentio często może wydawać się niemal wszechwiedzący w kontroli, jaką sprawuje nad losem swojego ludu, jest też zdolny do imponujących momentów myślenia metafizycznego, uwidaczniającego się zwłaszcza w monologu, rozpoczynającym się od słów: „bądź pewien śmierci...”.

Ze swoim centralnym tematem, jakim jest inwigilacja, tekst Szekspira często przychodzi mi na myśl panoptikon, XVIII-wieczny system więziennictwa wymyślony przez brytyjskiego filozofa Jeremy'ego Benthama. Koncepcja projektu Benthama polegała na tym, by więźniowie zakładu karnego mieli wrażenie, że są przez cały czas obserwowani. Architektura panoptikonu tworzyła rotundę z osłoniętym domem rewizyjnym pośrodku. Z tego ukrytego centralnego punktu strażnicy więzienni byli w stanie wywołać nieustanną iluzję nadzoru.

Popadanie religijnego społeczeństwa w dekadencję i moralne zepsucie to kolejny dominujący temat sztuki, zatem panoptikon Benthama wyobraziłem sobie na nowo jako peep-show, w którym klienci potajemnie oglądają pokazy erotyczne z małych kabin. Każdy wchodzący na peep-show albo chowa się za lustrami weneckimi, które spoglądają na przestrzeń spektaklu, albo sam występuje na tej tandetnej scenie, stając się zarówno aktorem, jak i widzem własnego dramatu. Książę jest kierownikiem peep-show, desperacko próbując kontrolować i manipulować zdegenerowaną klientelą. I choć wydaje się, że chce oczyścić swoje społeczeństwo z charakterystycznej dla niego przestępczości i rozwiązłości, to w dużym stopniu jest wytworem powołanego przez siebie porządku świata zdefiniowanego przez władzę, hipokryzję i korupcję.

Dan Jemmett, reżyser

**„Stary, fantastyczny księżę
ciemnych zakątków”,
jak opisuje Vincentia jeden
z pozostałych bohaterów,
wydaje się być tak samo winny,
podobnie jak jego wiedeńscy
poddani, temu, że pozwolił
swemu miastu popaść
w zepsucie i rozkład, a jego
ukradkowe próby narzucenia
wydarzeniom jakiejś formy
porządku moralnego, zdają się
na niewiele więcej poza
ujawnieniem pewnej kapryśności
bohatera.**

Głowa za wianek i wianek za głowę

Jan Kott

Wiele rozważań i szczegółowych studiów poświęcono różnicom i podobieństwom prawnym między przedślubnymi kontraktami Claudia i Julii, Angela i Marianny. Ale w perspektywie dramatycznej „Miarki za miarkę” **opozycje układają się prosto i wyraziście. Za wiele pożądanego, za mało formalnego prawa połączyło pary młodych kochanków.** Tylko martwy kontrakt przedślubny łączy Angela i Mariannę.

W „Miarce za miarkę” są cztery role kobiece. I tutaj również opozycje i paralelizmy są zamierzone i istotne. Rajfura nazwana jest Mistress Overdone, panią Przepieczoną, jak przekładał Leon Ulrich. Izabela w swojej pierwszej scenie, kiedy właśnie zaczęła nowicjat, wydaje się być Miss Underdone, panną Niedopieczoną. Izabela jest od początku maksymalistką, w nowicjacie, u klarysek, jeszcze dla niej za mało rygoru: „pragnęłabym surowszej reguły dla miłośnic świętej Klary”. Ale jeszcze w tej samej scenie Izabela przyrównuje się niespodziewanie (i mogłoby się wydać niepotrzebnie, bo bez żadnych konsekwencji fabularnych) do kochanki swojego brata.

[...]

Częsty u Szekspira system sobowtórów i rozdwojeń, w których jak w lustrze prawe jest lewe i lewe jest prawe, w „Miarce za miarkę” jest szczególnie wyrazisty. Izabela, dziewica i niedoszła mniszka, ma rumiane policzki jak branka Achillesa w „Iliadzie”, Bryzeida, która co nocy słała mu postanie w namiocie. Ale Julia, kochanka brata i „kuzynka z wyboru”, jest „błada”. Mniszka-

Częsty u Szekspira system

sobowtórów i rozdwojeń,

w których jak w lustrze prawe

jest lewe i lewe jest prawe,

w „Miarce za miarkę” jest

szczególnie wyrazisty.

dziewica i kochanka są u Szekspira przeciwstawione i jednocześnie spowinowacone „z wyboru”.

***

Za odebranie dziewictwa bez uprzedniej ceremonii małżeństwa karą jest ścięcie głowy. Stare prawo przywrócone w Królestwie Węgierskim i w Wiedniu jest powtórzeniem starotestamentowej miarki za miarkę. Okupem jest z kolei nowa wymiana: za głowę brata siostra ma zapłacić swoim „wiankiem” Głowa za wianek i wianek za głowę. Ale zastępca nie dotrzymuje umowy i każe sobie przysłać ściętą głowę. Tylko nowa „zastępcza” głowa ocalić może brata od ścięcia. W tym systemie transakcji prawa i płci za wszystko płaci się „głowami”.

[...]

Nie tylko inna głowa musi zostać znaleziona w miejsce głowy Claudia — lakonicznie formułuje J.W. Lever we wstępie do „Miar-ki za miarkę” w „Arden Shakespeare” — ale jeszcze inny „wianek” na miejsce „wianka” Izabeli. Głowa za wianek, wianek za głowę, i jeszcze głowa za głowę i wianek za wianek.

W „Miarce za miarkę” wprowadzony zostaje nie tylko „zastępczy” wianek Marianny, ale wchodzi kolejno w rachubę nie jedna, ale dwie „zastępcze” głowy innych więźniów. U Szekspira pierwsza „zastępcza” głowa trzyma się jeszcze wcale dobrze na karku Bernardina, którego Książę lekką ręką postanawia pośpiesznie wysłać na tamten świat. Ratuje go od ścięcia tylko to, że jest na śmierć zapity.

„Nie gotów, nie przygotowany na śmierć.

Tak go wyprawiać ze świata — grzech byłby

Śmiertelny”.

Bardzo trwała jest ta chrześcijańska tradycja, od Szekspira do naszych czasów: skazaniec musi być rześki jak ryba, w pełni sił fizycznych i umysłowych, żeby mogła odbyć się egzekucja. Ale znalazła się nowa głowa: Ragozine, „pirat sławetny”, w samą porę zmarł w więzieniu na złośliwą febrę.

Strukturze wymian w planie fabularnym i lingwistycznym odpowiada w „Miarce za miarkę” trzecia struktura - „topograficzna”, miejsc akcji. Jest tych miejsc akcji, które podają didaskalia, sześć: pałac Księcia, ulice Wiednia, gdzie jejmość Overdone i rajfur Pompey jawnie uprawiają swój proceder, „głowy” również wysyłane są na ścięcie. W żadnej innej ze sztuk Szekspira nie ma tylu i tak dobitnych aluzji do syfilisu. Prawo w nadmiarze ścina głowy, rozpusta w nadmiarze wyniszcza „głowy”. W Wiedniu „użycie ponad miarę” skorumpowało kulturę i naturę.

Za odebranie dziewictwa bez uprzedniej ceremonii małżeństwa

karą jest ścięcie głowy. Stare prawo przywrócone w Królestwie

Węgierskim i w Wiedniu jest powtórzeniem starotestamentowej

miarki za miarkę.

W tej scenicznej topografii pałac i ulica reprezentują podstawową opozycję prawa i płci w nadmiarze. Klasztory braciszków i siostr, więzienie i wiejski dom Marianny są miejscami kolejnych wymian. Klasztor nie jest schronieniem od seksu i nie jest wolny od przemocy władzy. Izabeli, niedosłej mniszce, skorumpowana władza proponuje niecną wymianę głowy brata za jej dziewictwo. Ledwo zaczęła swój nowicjat, już krąży dniem i nocą między pałacem i więzieniem. W monasterze Księżę przebiera się i przemienia w zakonnika, który igra ze skazanym na śmierć jak kot z myszą, przygotowując go w okrutnym teście psychosadyzmu na fikcyjną egzekucję; dla swoich planów wykorzystuje tajemnicę spowiedzi i dla swojego Zastępcy znajduje zastępczą dziewicę i zastępczy wianek.

[...]

Ostrość widzenia Szekspira jest niezawodna: więzienie, zawsze i wszędzie, jest miejscem, w którym na krótko spotykają się przekupna władza z kupną miłością. Rajfur Pompey spotyka tam samych znajomych. „Czuję się tu swojsko jak w zamtu-

zie, niby u jejmości Overdone, tyle widzę starej klienteli...”. Ale Pompey sprowadzony został z burdelu do więzienia, żeby być w nim pomocnikiem kata. „Naczelniku – zwraca się do Profosa – od początku świata stręczyłem nielegalnie, ale teraz z przyjemnością będę legalnym katem...”. Kat i rajfur są zawsze w bliskich stosunkach z władzą. Kat i rajfur są uosobieniem Prawa i Seksu w nadmiarze. W XVII-wiecznej angielskiej idiomatyce, w której „dying” ma jeszcze drugą, seksualną konotację, „ginie się” i „ginie w rozkoszy”. Kat i rajfur po równi pomagają w ścięciu. Stanisław Jerzy Lec pisze w swoich olśniewających aforyzmach: Na różne sposoby można ludzi dzielić. Kat powiedział: „Ja ich właśnie dzielę na głowy i tułów”. Bardzo podobnie mógłby powiedzieć rajfur.

Do ścięcia głowy potrzebni są kat i pomocnik kata. Rajfur, pomocnik płci, który stał poza prawem, zamienia się w „Miarce za miarkę” w pomocnika kata, egzekutora prawa. Miejsce po rajfurze jest teraz wolne. Ale na krótko. Nowy rajfur i nowa rajfurka są teraz potrzebni, żeby na miejsce Izabeli inną dziewicę doprowadzić do łóżka Angela.

IZABELA

Powiedz jak, dobry ojciec.

KSIĄŻĘ

(...) Idź do Angela, okaż się na pozór posłuszną, zgódź się na jego żądanie, ale zastrzeż sobie pewne warunki: po pierwsze, że zabawisz z nim krótko, dalej, że musi to być bez światła i w milczeniu; i wreszcie, w miejscu dogodnym (...) a teraz rzecz główna: doradzimy tej skrzywdzonej dziewczynie, żeby cię zastąpiła na schadzce tak i twój brat będzie ocalony, i honor nie splamiony, i biedna Marianna skorzysta...

Książę w tej scenie znakomicie przyswoił sobie język rajfurów: „the maid will I frame”, i jeszcze o parę wierszy dalej: „jeżeli zaprosi cię do łóża na tę noc, obiecaj dotrzymać terminu”;

tekst Szekspirowski jest brutalniejszy: „give him a promise of satisfaction”. Pierwszym rajfurem w „Miarce za miarkę” jest Pompey, który przemienia się w pomocnika kata. Drugim rajfurem jest Książę przebrany za zakonnika. Ale bez pomocy Izabeli „a bed trick”, podstawienie w łóżku, nie może się udać.

Izabela, bezbłędna sofistka przetargów między ciałem i duszą (zdążyła widocznie w swoim krótkim nowicjacie nacytać się traktatów teologii moralnej: „chętniej oddam ciało niżli duszę”), bez skrupułów ocala własną duszę i cudze ciało oddaje dla „najbardziej obrzydliwego grzechu”. Ten grzech najbardziej obrzydliwy dla katolickiej Izabeli Angelo w purytańskim języku protestantów nazywa elegancko i zimno „słodką nieczystością”. Jejmość Overdone nazwana została „Madam Mitigation” (Madam Ulga), teraz z kolei mniszka-dziewica o rumianych policzkach przemienia się w nową szafarkę „słodkiej nieczystości”.

Z próby:

W akcie III „Miarka za miarkę”

zostaje rozłamana: kończy się

perspektywa tragiczna

i akcja zaczyna zmierzać do

„szczęśliwego” zakończenia.

Na rozpaczliwe błaganie brata, żeby go ceną swego dziewictwa uratować od śmierci, Izabela odpowiedziała ze wstrętem: „złitować się nad tobą znaczy stręczyć”. Ale w tej samej scenie, zanim jeszcze dobrze zdążyła ochłonąć z oburzenia, godzi się bez cienia wahania na propozycję braciszka zakonnego, żeby rajfurzyć dla Angela i podstawić mu biedną Mariannę:

Za wszystkie pociechy dziękuję: do widzenia, dobry ojczcie.

Na scenę wchodzi teraz konstabl i rajfur Pompey pod strażą. Cały akt III odbywa się w więzieniu. Akcja toczy się nieprzerwa-

nie i w gwałtownym tempie elżbietańskiego teatru, pierwsze słowa konstabla są dopowiedzią do ostatnich słów Izabeli i Księcia:

Jeżeli nie ma lekarstwa, i koniecznie musisz frymarczyć niewiastami i mężczyznami jak byłem, to będziemy wszyscy ciągnąć bastarda białego i czerwonego.

W akcie III „Miarka za miarkę” zostaje rozłamana: kończy się perspektywa tragiczna i akcja zaczyna zmierzać do „szczęśliwego” zakończenia. Jego ceną jest wymiana dziewictwa Izabeli na „wianek” Marianny. „Głupi konstabl” wypowiada realistyczną ocenę tej „szczęśliwej” wymiany. **Na ten świat „nie ma lekarstwa”.**

Jan Kott,
Głowa za wianek i wianek za głowę, [w:]
Szekspir współczesny 2,
Wydawnictwo Literackie, Kraków 1999.

Za możliwość wykorzystania fragmentu eseju
Teatr im. Stefana Żeromskiego w Kielcach dziękuje
Panu Michaelowi Kottowi oraz Wydawnictwu Literackiemu.

— **po premierze**

ŻYWIOT I ŚMIERĆ PANA HERSHA LIBKINA Z SACRAMENTO W STANIE KALIFORNIA

Ishbel Szatrawska

reżyseria: Łukasz Kos

scenografia: Paweł Walicki

kostiumy: Barbara Sikorska-Bouffał

muzyka: Dominik Strycharski

wideo: Kamil Wallace

reżyseria światła: Damian Pawella

choreografia: Jarosław Staniek, Katarzyna Zielonka

operatorzy kamer: Justyna Maluty, Kamil Wallace

współpraca dramaturgiczna:

Paweł Sablik, Luiza Buras-Sokół

asystentka reżysera: Klaudia Sobura

występują: Anna Antoniewicz, Wiktoria Grabowska, Ewelina Gronowska, Joanna Kasperek, Beata Pszeniczna, Dominika Walo/Klaudia Janas (gościnnie), Zuzanna Wierzbińska, Beata Wojciechowska, Janusz Głogowski, Kuba Golla, Edward Janaszek, Łukasz Kos (gościnnie), Jacek Mąka, Andrzej Plata, Łukasz Pruchniewicz, Dawid Żłobiński

inspicjentka: Klaudia Sobura

suflerka: Kamila Długosz

PRAPREMIERA: marzec 2023

fol. Krzysztof Bieliński

„...Libkin jest postacią fikcyjną, ale jego los zdaje się mieścić w sobie wiele rzeczywistych biografii. Szatrawska dramaty pisze „po bożemu”, czyli, z grubsza, po amerykańsku. Są tu realistyczne, zarysowane postaci, opowiedziana mniej lub bardziej linearnie fabuła, konflikt. Trudno zarazem nie zauważyć inspiracji słynnymi „Aniołami w Ameryce” Tony’ego Kushnera – nie tylko ze względu na temat z pogranicza społeczności żydowskiej i społeczności LGBT+ w Ameryce, ale też dlatego, że społeczny realizm przeplata się tu z mistycyzującymi fantazjami. A szeroka historyczna panorama - z indywidualną opowieścią. Składa się to na wciągający przekładaniec...”.

Witold Mrozek „Gazeta Wyborcza”

„Najgłośniejszy polski dramat ostatnich miesięcy doczekał się godnej adaptacji. To opowieść o żydowskiej tożsamości, jasnych i brudnych stronach Ameryki i dramacie bycia upokarzaną mniejszością. Kos buduje na scenie bogaty świat: plan westeronu, salon klasy średniej, Auschwitz i psychodeliczny roadtrip do Woodstock. Mocna jest scena, w której publiczność ma wskazać Żyda, ale w fotel wbijają: obozowa spowiedź bohatera i bolesne pytania o codzienne tchórzostwo”.

Przemek Gulda Instagram/guldapoleca

ZESPÓŁ TEATRU IM. S. ŻEROMSKIEGO W KIELCACH

Dyrektor teatru Michał Kotański | Zastępca dyrektora ds. inwestycji Jarosław Milewicz | Dyrektor artystyczny ds. festiwalu Marcin Zawada
|| DZIAŁ ARTYSTYCZNY: Aktorzy: Anna Antoniewicz, Mateusz Bernacik, Mirosław Bieliński, Bartłomiej Cabaj, Dagna Dywicka, Janusz Głogowski, Kuba Golla, Wiktoria Grabowska, Ewelina Gronowska, Edward Janaszek, Joanna Kasperek, Jacek Mąka, Wojciech Niemczyk, Andrzej Plata, Łukasz Pruchniewicz, Beata Pszeniczna, Zuzanna Wierzbińska, Aneta Wirzinkiewicz, Beata Wojciechowska, Dawid Żłobiński | Dramaturg Paweł Sablik || DZIAŁ IMPRESARIATU: Pełnomocniczka teatru, kierowniczką działu impresariatu, koordynatorką pracy artystycznej Halina Łabędzka | Sekretarz literacki Luiza Buras-Sokół | Rzeczniczka prasowa/PR manager Paulina Drozdowska | Graficy komputerowi: Karolina Urbańska, Rafał Urbański | Inspicjentki-suflerki: Maria Bielińska-Pacholec, Klaudia Sobura, Kamila Długosz | Specjalistki organizatorki widowni – kasjerki biletowe: Bożena Mordal, Jadwiga Nadgrodkiewicz | Specjalistka organizatorka widowni – kasjerka biletowa, specjalistka ds. social media Magdalena Dąbrowska || SAMODZIELNE STANOWISKA: Asystentka dyrektora, specjalistka ds. kadr Marta Rytel-Kuc | Inspektor BHP i ppoż. Rafał Jarosiński | Informatyk, inspektor ochrony danych Mariusz Lis | Specjalistka ds. inwestycji Magdalena Jabko || DZIAŁ FINANSOWO-KSIĘGOWY: Główna księgowość Lucyna Michalska | Specjalistka ds. płac Anna Kozieł | Specjalistki ds. księgowości: Katarzyna Kwiatkowska, Edyta Zbróg || DZIAŁ ADMINISTRACYJNO-TECHNICZNY: Kierownik administracyjno-techniczny Jacek Pomarański | Specjalistka ds. administracyjnych Krystyna Pękalska | Pracowniczką administracji – kostiumerni Karolina Żarnowiecka | Pracownik zaopatrzenia – konserwator Michał Kluskiewicz | Recepcjoniści: Ignacy Abram, Małgorzata Chmura, Edyta Kaniowska, Natalia Mazur, Barbara Smolarczyk | Panie sprzątające: Jadwiga Anduła, Danuta Gryz, Barbara Maj, Zofia Radomska, Sabrina Villani-Matlewska || SPECJALIŚCI RZEMIOSŁ TEATRALNYCH: Kierownik pracowni technicznych, stolarz Krzysztof Juszczyk | Stolarz Grzegorz Kudła | Plastyczka - archiwistka Iwona Jamka | Plastyk Tomasz Smolarczyk | Krawcy: Teresa Karyś, Krzysztof Ślusarczyk | OBSŁUGA SCENY: Brygadier sceny Lech Sobura | Montażyci dekoracji: Dawid Gąszcz, Wiesław Jas, Andrzej Siuda, Dawid Sobura | Realizatorzy oświetlenia: Mariusz Ciesielski, Michał Jas | Realizatorzy dźwięku: Kamil Kubicki, Karol Putowski, Karol Tombariewicz | Charakteryzatorka-perukarka Alicja Posłowska | Garderobiane: Agnieszka Ozimina, Agata Radek | Fryzjerka Anna Karcz | Rekwizytorka Dorota Kozera

NASTĘPNA PREMIERA

NIE WSZYSCY PÓJDZIEMY DO RAJU

OLGA GÓRSKA

reżyseria i adaptacja: Karolina Szczypek

dramaturgia: Zosia Skrzypulec | scenografia: Sasza Adamov

kostiumy: Marysia Duda | wideo: Yana Moroz | muzyka: Bartek Prosuł

obsada: Bartłomiej Cabaj, Dagna Dywicka, Kuba Golla, Ewelina Gronowska,
Rafał Kosowski (gościnnie), Aneta Wirzinkiewicz

PRAPREMIERA: wrzesień 2023

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

WOJEWÓDZTWO
ŚWIĘTOKRZYSKIE

Teatr im. Stefana Żeromskiego w Kielcach
jest jednostką organizacyjną Samorządu
Województwa Świętokrzyskiego współprowadzoną
przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

SPONSORZY I PARTNERZY

UZDROWISKO
BUSKO-ZDRÓJ S.A.

Firma Trela
Kwiaciarnia i drogeria EWA
ul. Sandomierska 105, tel. 41 342 56 78

Konsorcjum
Naukowo-Edukacyjne

PATRONAT MEDIALNY:

tvŚ telewizja
świętokrzyska

Redakcja: Luiza Buras-Sokół

Na okładce: projekt plakatu autorstwa Dawida Ryskiego

W programie wykorzystano rysunki z projektami kostiumów
do spektaklu autorstwa Valérie Crouzet

Zdjęcia z prób: Magdalena Dąbrowska

Opracowanie graficzne: Karolina Urbańska

Druk: O. P. APLA

Teatr im. Stefana Żeromskiego, ul. Sienkiewicza 32, 25-507 Kielce

SIEDZIBA TYMCZASOWA:

ul. Ściegiennego 2 (wejście od al. Legionów), 25-033 Kielce
tel. kasa 41 344 75 00

www.teatrzeromskiego.pl